

Bizarre sprookjes voor volwassenen

Eerder verschenen van Alexander van de Kamp bij uitgeverij
mijnbestseller.nl:

Herinneringen aan 60 jaar onderwijs, een ABC'tje (2022/2023)

Alexander van de Kamp

Bizarre sprookjes voor volwassenen

Uitgeverij mijnbestseller.nl

Schrijver: Alexander van de Kamp

Coverontwerp: Alexander van de Kamp

ISBN: 9789403719733 ©

Alexander van de Kamp 2023 ©

Uitgeverij: mijnbestseller.nl

Tweede (herziene) uitgave januari 2024 ©

Inhoud

De sleeplift	7
Het Borstenmonster	13
De nieuwe tijdgeest	53
Merel	64
Aagje en Yorretta	72
De supporter	74
Teloorgang van de nieuwsgierige	82
De baaskinderen	91
De aardmensen van Faeröer	107
Wandeling rond het meer	120
De vloek van de berggeesten	122

De sleeplift

Eindelijk open

Vier dagen lang heeft het nu al keihard gewaaid maar eindelijk is de wind vandaag gaan liggen. Agnete wrijft zich verheugd in haar handen als ze tijdens het ontbijt naar buiten kijkt. Er is vannacht weer een dik pak sneeuw bijgevallen en als ze vanuit haar appartement op de hellingen kijkt ziet ze dat de pistemachines de pistes al keurig glad hebben aangereiden. Het belooft een prachtige dag te worden.

De laatste tijd was het op het werk erg druk geweest maar het was Agnete gelukt om twee weken vrij te krijgen, “de boog kan ook niet altijd gespannen staan”, had Albert, haar vriend gezegd, “ga er maar even tussenuit”. Tiril, haar cheffin, had wel even moeilijk gekeken maar zag ook wel in dat het op deze manier niet door kon gaan en gaf Agnete drie weken verlof. De enige voorwaarde was dat ze in Noorwegen zou blijven. Bij echte calamiteiten zou Tiril dan even contact opnemen met Agnete om te kunnen overleggen.

Dat was voor Agnete geen probleem.

Zo zit Agnete nu aan het ontbijt te genieten van het mooie landschap en al het moois dat er komen gaat. Door de harde wind waren de lange en hoger gelegen sleepliften zoals “den lange skitrekkeheisen” (lange sleeplift) nog steeds gesloten gebleven maar dat zou vandaag wel anders zijn. Na het ontbijt gaat ze nog even naar het toilet en maakt zich dan klaar voor een dagje skiën. Omdat het allemaal op nogal korte termijn geregeld moest worden, heeft Agnete nog altijd haar drie jaar oude grijze ski-jack en groene skibroek, maar hier in Noorwegen hoeft iedereen ook niet elk jaar een nieuwe set skikleren te hebben. Echt opvallen doet ze dus niet. Nadat de toch wel ietwat gedateerde skischoenen zijn dicht gesespt en ze haar ski's en stokken uit het voorraadschuurtje heeft gehaald en ook nog een rugzakje met wat proviand op haar rug heeft gedaan, gaat ze op weg naar de piste. Haar helm doet ze ook vast op en de dikke sjaal doet ze losjes om haar hals. Het is ruim honderd meter lopen tot de eerste lift. De dag lacht haar toe, de zon schijnt op haar gezicht. Agnete doet direct maar haar

skibril op, zoveel zon heeft ze deze hele vakantie nog niet gehad. Het is nu half februari en de zon komt echt al hoger aan de horizon te staan. Met de verse sneeuw op de boomtakken en de zon die er doorheen schittert, kan ze zich bijna niets mooiers meer voorstellen. Eigenlijk vindt ze het ook helemaal niet zo erg dat Albert niet mee kan. Alleen mist ze het, dat ze haar ervaringen en belevenissen niet kan delen maar elke avond even telefonisch contact is voor zo'n weekje eigenlijk wel prima. Gisteren was Albert trouwens wel wat snauwerig maar waarschijnlijk miste hij haar gewoon, of was hij een beetje jaloers op haar.

Het deert Agnete nu niet, ze snuift de heerlijke frisse lucht nog maar eens diep op en stapt na een paar minuutjes in de verwarmde stoeltjeslift. Wat een luxe toch! Links naast haar zit een jongetje wat al alleen aan het skiën is en rechts naast haar zit een buitenlands stel, waarschijnlijk Duits zo te horen. Agnete heeft geen zin in een gesprek en het stel naast haar is te druk met elkaar. Dat komt goed uit. Na vijf minuten is ze boven en stapt iedereen uit en ieder kiest nu zijn eigen pad. Agnete skiet een klein stukje naar "den lange skitrekkeheisen". Vijf minuten later staat ze naast de twee parallelle sleepliften waarvan de langste de afgelopen dagen steeds gesloten was vanwege de harde wind. Tot haar vreugde ziet ze dat de lange lift nu ook open is. Er staat nog wel een waarschuwbordje "sterk vind i toppen" (Harde wind aan de top). Nou, dat kan ze wel aan. In het hokje bij de lift zit iemand die naar haar zwaait om haar aandacht te trekken. Ze schenkt er geen aandacht aan, dan moet hij maar uit zijn hokje komen. De ankerlift draait al op flinke snelheid maar Agnete is een ervaren skiester en ze pakt het anker met gemak en schuift het anker net onder haar billen, zodat ze gerieflijk naar boven kan glijden. Iemand had haar verteld dat dit de langste lift was van het hele skigebied hier en de enige lift die doorgaat tot de vlak onder de top van de berg. Ze heeft er enorm veel zin in en net als ze haar ogen even sluit om van de stilte hier te genieten, schuift er een klein wolkje voor de zon. Ze opent haar ogen weer en ziet dat de zon alweer tevoorschijn komt. Naast haar ligt de kortere parallel sleeplift. Daar heeft ze gisteren al in gezeten en bovenaan zag ze dat de lange sleeplift nog verder ging. Gisteren was de kortere sleeplift al ver genoeg omdat het nogal guur weer was toen. Vandaag ziet het er allemaal veel beter uit. Agnete neuriet zacht een liedje terwijl ze nog maar eens om zich heen kijkt en ziet hoe mooi het

landschap is terwijl ze in een aardig tempo omhoog wordt getrokken. Op de bomen ligt een dikke laag sneeuw en op de grond ziet ze zo nu en dan sporen van dieren. Van welke dieren weet ze niet, daar heeft ze weinig verstand van. Rustig maar gestaag zoekt het voort en ze is nu bijna bij het punt waar de parallelle sleeplift eindigt. Het is nog niet druk maar ze ziet al wel mensen uit de lift naast haar stappen. Als een jonge vrouw haar verder ziet glijden kijkt ze Agnete verbaasd aan. Misschien weet ze nog niet dat deze lange lift nu ook open is, denkt Agnete. Af en toe moet ze over een hobbel heen glijden maar verder is het allemaal zeer gerieflijk. Het einde van de lift kan ze nog steeds niet zien. Maar eindelijk kan ze nu naar de top van de berg. De vegetatie verandert iets. De bomen lijken wat lager te worden en er zijn wat meer rotsen waar een mooi pak sneeuw op ligt.

Na weer iets hoger te zijn gekomen, ziet ze een tussen-uitstapplaats van de lift, dat heb je hier wel vaker, je hoeft niet altijd helemaal tot boven in de sleeplift te blijven hangen. Maar voor Agnete is daar geen denken aan. Nu kan ze eindelijk een keer naar de top om de langste afdaling van het land te maken. Na de tussentijdse uitstapplaats staat wel weer een waarschuwingsbordje “sterk vind i toppen” maar daar is nu nog niets, in elk geval weinig van te merken. Ze kan echt wel een beetje wind hebben. Terwijl ze zachtjes doorglijdt denkt ze nog wel even aan Albert. Dat hij nogal snauwerig was. Dat heeft hij niet zo vaak. Misschien baalt hij er toch wel van dat zij lekker aan het skiën is terwijl hij moet werken en zelf eten koken. Nou ja, het is nu eenmaal niet anders en hij zal zich heus wel vermaken. Agnete kijkt eens om en ziet dat er niemand meer achter haar in de sleeplift hangt. Nu heeft ze de hele natuur voor zich alleen. Wat een luxe! Ze zakt even iets door haar knieën omdat ze een beetje stijf wordt van het lange hangen in deze lift. Het is inderdaad echt een lange lift. Er gaat even een koude rilling door haar lijf. Ondanks de zon wordt het toch wel wat frisser als je zolang stil hangt in de sleeplift.

Aan de horizon verschijnen wat wolken en de wind lijkt nu toch inderdaad wat te gaan toenemen. Ze doet haar sjaal wat steviger vast. Oei, nu heeft ze toch wat aandrang om te plassen. Drie kopjes thee bij het ontbijt was misschien toch wat veel, nou ja, straks beneden kan ik weer naar het toilet, dat duurt ook niet zo lang.

De lift lijkt wat meer vaart te maken. Wellicht heeft iemand van het personeel de snelheid verhoogd, waarschijnlijk is het wat drukker

geworden, dan doen ze dat wel vaker. Boven, vlakbij de top, zijn volgens de kaart alleen zwarte en rode pistes dus beginnelingen komen toch niet in deze lift. Deze snelheid is dus geen probleem. Het pad van de sleeplift wordt nu toch wel een stuk steiler dus Agnete hangt wat strakker tegen het anker aan. Met de hogere snelheid geeft dat wel een fijne sensatie. Hoeps, een bobbel en nog iets sneller gaat de lift. Agnete checkt of alle knopen en ritsen goed dicht zitten. Het begint hierboven wel wat guurder te worden. De zon laat zich ook bijna niet meer zien. Waarschijnlijk is ze nu bijna boven. Het pad is nog smaller geworden en naast zich ziet ze alleen hoge rotsen met sneeuw erop voor zover het er niet is afgewaaid. Nog steiler wordt het pad. Als de lift nu een noodstop zou maken, zou ze er niet uitkunnen. Naast de sleeplift was een flinke diepte te zien aan beide kanten en door de rotsen links en rechts kun je daar niet skiën. Het pad is ook maar één spoor breed zodat je vrijwel niet zou kunnen draaien en het was ook nog eens heel erg steil.

Bah, het begint nu ook nog mistig te worden. Dat kan snel gaan hier in de bergen. Eigenlijk zou je zeggen dat er geen mist zou zijn met die harde wind, waarschijnlijk is ze dus al in de laaghangende wolken. De wereld om haar heen is nu grijs en vochtig. Agnete speurt naar het eindpunt van de lift maar kan nog maar enkele meters vooruit kijken. De skibril heeft ze even afgezet maar dat is erg koud aan haar voorhoofd. Ondanks dat het inmiddels toch wel erg steil is geworden kijkt ze voorzichtig om. Het is om haar heen alleen maar grijs en de lift dendert maar door in het hoge tempo. Ze is nu al flink afgekoeld. Hoe lang zit ik nu al in de lift denkt Agnete? Wel zeker een kwartier. Dit heeft ze nog nooit meegemaakt. Het kan écht niet meer lang zijn. De wind huult ondertussen om haar heen en ze lijkt vaag stemmen te horen. Ze kan er niets van verstaan. “Hallo”, roept ze, “hallo”! Er komt geen antwoord. Meestal is er bovenaan de sleeplift ook geen personeel dus wie kan haar horen? Agnete voelt zich ongelukkig en moet erg nodig plassen. Ze houdt zich stevig vast aan de stok van het anker want het lijkt nog wel sneller te gaan. Er is ook geen enkele mogelijkheid om hier uit te stappen. Ze ziet geen hand meer voor ogen en die lift raast maar door. Vlak naast haar ziet ze een bordje in de sneeuw maar voordat ze het kan lezen is ze er alweer voorbij. Misschien komt zo de bovenkant van de sleeplift. Dat zal er wel gestaan hebben vermoedt Agnete. Dat moet ook wel want ze is

ondertussen de uitputting nabij en kan het anker bijna niet meer vast houden. Dit is toch onverantwoord zo, mompelt ze maar haar mond is zo koud geworden dat ze de woorden bijna niet over haar lippen krijgt. Ze rilt over haar hele lichaam en krijgt kramp in haar armen en schouders en bovenbenen waarmee ze in soort een spastische houding in de lift hangt. Haar gedachten gaan langzaam nu. Kon ze Albert maar bellen, dat was nog wel een idee. Voorzichtig probeert ze haar mobiel uit haar jaszak te krijgen maar met de dikke skihandschoenen krijgt ze het ritsje niet open. Ze doet een handschoen uit maar dan volgt er weer een bobbel en een ruk aan de sleeplift en haar handschoen rolt naar beneden. Het is ijselijk koud aan haar hand en ook de rest van haar lichaam wordt steeds kouder. Nu bedenkt ze ook dat ze haar telefoon in de binnenzak heeft gestopt. Dan moet ze de jas helemaal open maken om er bij te kunnen. Haar hand is al bijna bevroren terwijl ze die in de jaszak heeft gestopt. Agnete begint in paniek te raken en ongemerkt begint ze verschrikkelijk te huilen. Als ze zich meer wil bewegen om het bloed wat meer te laten stromen, lukt dat niet. Ze is min of meer vastgevroren aan het anker. Hoewel haar mond bijna niet meer open wil, lukt het haar met heel veel moeite toch om keihard te gillen. Na enkele seconden hoort ze haar eigen echo. Verder blijft het op het gehuil van de wind na doodstil. Agnete voelt zich nu volledig verkleumd en is uitgeput. Haar vingers doen vreselijk pijn maar langzaam verdwijnt deze pijn uit haar vingers. Dan voelt ze een warme stroom langs haar benen. Ongemerkt kon ze haar plas niet meer ophouden. In een mum van tijd verdwijnt de tijdelijk warme stroom en wordt het nog ijskouder. Gruwelijk koud! Verschrikkelijk koud! Voort gaat de lift. Dit kan niet waar zijn! Langzaam begint Agnete de controle over haar lichaamsfuncties te verliezen. De kou lijkt ook weg te zijn. Om haar heen wordt nu alles kleurloos en ze kan nu vrijwel niet meer denken. Even ziet ze Albert en Tiril voor zich die zich samen lijken te vermaken en dan is er alleen nog maar een groot witgekleurd niets.

Gevonden

Nadat Agnete na enkele dagen als vermist is opgegeven omdat Albert niets meer van haar hoorde, is een grote zoekactie gestart. Het leidde tot niets. Er is wel intensief gespeurd door politie met speurhonden maar er was geen spoor van haar te bekennen. Na verloop van tijd werd de zoekactiviteit verminderd. De politie ging over tot andere urgente zaken maar het dossier werd niet gesloten. Het zou mogelijk kunnen zijn dat Agnete een ander leven wilde beginnen, werd Albert verteld. Hij kon zich dat niet voorstellen, dat zou Agnete nooit doen. Het bleef aan hem knagen maar niets bracht hem dichterbij Agnete. Uiteindelijk lukte het hem met wat financiën van vrienden en een inzamelingsactie een expeditie op te zetten in het midden Noorse gebergte waar Agnete het laatst was geweest. In haar appartement was natuurlijk direct uitgebreid gezocht maar ook zonder resultaat. De leden van de expeditie verruimden het gebied waarin werd gezocht tot een cirkel van 50 kilometer van het skicentrum. Er werd niets gevonden. De expeditie gaf het op tot frustratie van Albert.

Drie jaar later wordt het lichaam van Agnete gevonden door Albert zelf. Hij had de zoektocht nooit opgegeven. Albert vond haar in een soort koude grot zo'n 40 kilometer noordelijk van "den lange skitrekkeheisen". Door de lange winters hier hoog in de bergen was het lichaam van Agnete nog redelijk goed geconserveerd en duidelijk herkenbaar.

Albert was intens bedroefd maar zover dat mogelijk was ook wel gerustgesteld dat hij haar nu een laatste rustplaats kon geven. Het mysterie rondom haar verdwijning is nooit opgelost. "Den lange skitrekkeheisen" is in de winter, als het niet te hard waait, nog gewoon geopend.

Het Borstenmonster

Op reis

Edvard was een wat nonchalante jongeman die de dertig net gepasseerd was. Hij was over het algemeen slordig gekleed en had altijd een spijkerbroek aan en een loszittend grijs jasje. Zijn donkere haren zouden wat meer verzorging kunnen gebruiken maar doordat het enigszins krulde, zag het er toch wel aardig uit. Edvard was ongeveer één meter tachtig lang en liep meestal op wandelschoenen. Als hij iets spannend vond begon hij wat te kuchen en soms begon hij dan zelfs een beetje te stotteren. Elk jaar verdween hij voor een aantal maanden, op vakantie, zoals hij altijd vertelde. Heel spraakzaam was hij trouwens niet en hij was altijd alleen. Niet eenzaam want hij kon met iedereen wel een praatje maken maar als het niet nodig was probeerde hij dat te vermijden. Niemand kende hem eigenlijk goed. Dit keer ging hij eind september op pad. In de buurt had hij verteld dat hij naar het noorden ging, waarheen precies liet hij in het midden. Hij had een aardige vrijgezelle buurvrouw, Saar geheten, van middelbare leeftijd, die voor zijn huis en planten zorgde. Ze vroeg verder niets aan Edvard. Als iemand hem vroeg waar hij vandaan kwam liet hij dat enigszins in het midden, in het smalste stukje van Nederland liet hij hooguit los. Om precies te zijn was dat Susteren maar dat vertelde hij er niet bij. Het ging anderen niks aan waar hij vandaan kwam. Aan zijn accent was het moeilijk te horen. Edvard probeerde altijd netjes Nederlands te praten.

Edvard was dus op weg naar het noorden. Of dat nou Mook, Nijmegen, Groningen of Scandinavië zou zijn, ging ook niemand wat aan. In elk geval was het weer aardig, een graad of 22, licht bewolkt en weinig wind. Edvard had maar één tas met wat kleding mee genomen.

Edvard had weliswaar een auto maar als hij met onbekende bestemming vertrok was dat over het algemeen met het openbaar vervoer. Met bus en trein vertrok hij dit keer naar Deventer. Hij was er nog nooit geweest maar had wel gehoord van de prostituees die daar nog een raam hadden. Zo ging Edvard naar de Bokkingshang en vond

daar een hoogblonde dame waar hij de hele nacht mocht blijven. Dat was ongebruikelijk, maar de mevrouw had er geen bezwaar tegen als Edvard betaalde. Hij vond de prijs schappelijk en ging akkoord. Na een snelle wip vond Edvard het prima en de rest van de nacht sliep hij ongestoord. Toen hij de volgende ochtend wakker werd, had de prostituee een ontbijt voor hem klaargemaakt. Ze bleek trouwens helemaal niet blond te zijn en had stug en kort bruin haar. Nu hij haar zag zonder make-up en pruik vond hij haar misschien nog wel aantrekkelijker. Ach ja, eigenlijk wist hij ook wel dat ze een pruik droeg. Hij voelde zich echter wel verkwikt en genoot van zijn lichte ontbijt.

Hierna rekende hij af en liep richting het centrum van Deventer. Hij kocht wat fruit en wat broodjes en haalde wat beleg, voor op zijn broodjes. Ook kocht hij een paar flesjes water. Daarna ging hij naar het station en kocht een enkeltje voor de trein van Deventer naar Malmö.

Het eerste deel van het traject was een kleine twee uur naar Osnabrück. Edvard had voor dit traject geen zitplaats gereserveerd maar het was niet druk. Eén keer moest hij plaatsmaken voor een stokoude vrouw maar hij vond al snel een ander plaatsje bij het raam. Het landschap was saai, het was een beetje gaan motregen. De medepassagiers waren verdiept in hun smartphone of laptop dus Edvard hoefde geen quatsch gesprek te voeren.

Op Hauptbahnhof Osnabrück stapte Edvard over op de trein naar Hamburg nadat hij op het station een broodje Bratwurst had gekocht. Met die cultuur wilde hij wel meegaan. Hij sprak vlekkeloos Duits maar bij het bestellen van het broodje kon hij wat lichte kuchjes toch niet onderdrukken, enfin, wat maakt het uit.

De treinrit naar Hamburg duurde ongeveer twee-en-een-half uur. Het landschap was nu wel wat veranderd. Het was licht heuvelachtig en af en toe zag je wat leuke vakwerkhuisjes. Soms in de verte ook een aantal reeën. Veelal was het uitzicht agrarisch en weinig bebouwd. Ook voor dit deel van het traject had Edvard geen plaatsreservering maar hij kon de hele rit blijven zitten op zijn relaxte stoel bij het raam. Ongestoord kon hij een dutje doen. Toen hij wakker schrok omdat de trein afremde voor een station, bleek de motregen te zijn verdwenen en scheen er een mager zonnetje. Edvard glimlachte, hij was ditkeer letterlijk met de noorderzon vertrokken en zag wel hoe het verder zou

gaan. Dat had hij ook het liefste.

Hamburg was niet ver meer en toen de trein het station binnen was gegleden, had hij een dikke 40 minuten voordat hij verder ging met de trein richting Kopenhagen. Even lekker de benen strekken, even een blik buiten het station werpen maar toen toch maar weer terug naar het perron. Bij een kraampje met snacks bestelde Edvard een broodje met Leberknödel. Hij stotterde een beetje maar kreeg zijn bestelde broodje met een soort gehaktbal maar dan met een flinke portie lever, wat ui en kruiden. Heerlijk vond hij, de eerste keer dat hij dit bestelde, had hij meer op een echte gehaktbal gerekend. Inmiddels wist hij beter. Nu nog twee blikjes bier erbij en dan de trein weer in mét een gereserveerde zitplaats. Achteraf was dat ook nu niet nodig geweest want het bleef rustig in de trein. Edvard genoot van zijn biertje en maakte zowaar een kort praatje met een grijze meneer die naast hem zat. Het was een Deen maar hij sprak goed Duits. Om het gesprek niet te lang te laten duren ging Edvard maar weer een dutje doen. Hij had deze trein geboekt om eens mee te maken hoe de trein op de veerboot gaat. Bij Puttgarden was het zover. Na eerst helemaal tot stilstand te zijn gekomen, reed de trein heel langzaam de veerboot op. Vervolgens hoefde je niet in de trein te blijven zitten maar kon je de boot op. Het was zo'n drie kwartier varen met de veerdienst van Scandlines, alvorens het veer afmeerde in de haven van Rødby, Denemarken. Het was een heerlijke tocht en de zilte zeelucht gaf nieuwe energie. Op de boot had hij nog wat bier gekocht wat toch een stuk goedkoper was dan in Zweden. Vlak voor het afmeren was Edvard weer in de trein gestapt. Vreemd genoeg werd er niets gecontroleerd. Enfin, hij had zijn treinkaartje dus er was sowieso niets aan de hand.

In Denemarken leek het toch iets frisser te zijn, misschien kwam dat door de nabijheid van al dat water. Het landschap was behoorlijk vlak en onderweg stond veel koolzaad of lijnzaad, dat kon hij altijd moeilijk onderscheiden. Edvard bestelde in de trein een kopje koffie en werd afgeleid door een rumoerige groep schoolmeisjes die blijkbaar een uitje hadden. Ze spraken Deens maar hoewel Edvard die taal niet machtig was, dacht hij dat het ging over jongens, de liefde en wat daar zoal bij hoort. Hij probeerde het te negeren en ging een tijdje op het toilet zitten. Een erg schoon toilet vond Edvard. Terug aangekomen op zijn zitplaats was de meidengroep verdwenen en kon hij zijn aandacht weer richten op het monotone landschap. Ongemerkt